

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 3156

гр. София, 10.03.2023 г.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-III-Б, в закрито заседание на десети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Теменужка Симеонова

Членове: Хрипсима К. Мъгърдичян
Яна Борисова

като разгледа докладваното от Хрипсима К. Мъгърдичян Въззивно частно гражданско дело № 20221100513699 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 577, ал. 1 ГПК вр. с чл. 32а от Правилника за вписванията /ПВ/.

С определение с рег. №1952 от 09.12.2022 год. съдия по вписванията при СРС е отказал извършването на нотариално действие по реда на чл. 569, т. 5 ГПК – вписване на отказ от вещно право на ползване, по молбата с вх.№93719 от 09.12.2022 год. на Адвокатско дружество „В., С.И П.“.

За да постанови отказа си, съдията по вписванията е приел, че не е представено платежно нареждане за внасянето на следващата държавна такса, а приложеното извлечение от сметка не удостоверява такова плащане.

Срещу горепосоченото определение /надлежно съобщено на 19.12.2022 год./ е подадена на 22.12.2022 год. частна жалба от Адвокатско дружество „В., С.И П.“, чрез адв. С.М. /надлежно упълномощена/. с оплакване, че е незаконосъобразно. Частният жалбоподател поддържа, че от представеното извлечение от движение по банкова сметка било видно, че на 09.12.2022 год. било извършено плащане на сумата от 48.16 лв., с основание „отказ вещно право на ползване, ап.19“, във връзка с процесното заявление. Неправилно съдията по вписванията бил приел, че този документ не удостоверява внасянето на следващата се държавна такса, а същевременно в обжалваното определение било прието, че „внесената държавна такса остава в полза на бюджета“. Следователно посочената сума била постъпила по сметка на Агенцията по вписванията. Декларацията за отказ от вещното право била с нотариална заверка на подписите от 02.12.2022 год., извършена надлежно от нотариус Р.Р.. Адвокатското дружество не притежавало други вещни права на ползване, освен тези по отношение на апартамент №19 в гр.София, ул. “*****” и на апартамент №21, находящ се на същия адрес. Към заявлението били приложени данъчна оценка, декларация по чл. 264 ДОПК и две скици. Следвало да се има предвид, че документ за плащане на държавната такса можел да бъде квитанция, разписка от ерау, извлечение от банкова сметка и всеки друг

документ, удостоверяващ плащане. Съгласно чл. 66, ал. 1, т. 5 вр. с чл. 89, ал. 1 ЗПУИПС, плащане било налице, когато било осъществено заверяване на сметката на получателя, т. нар. „валъор“. В случай било видно от извлечението, че към сметката на Агенция по вписванията била заверена на 09.12.2022 год. Ето защо моли обжалваният отказ на съдията по вписванията да бъде отменен, а молбата за исканото заличаване – уважена.

Софийски градски съд, след като обсъди доводите на частния жалбоподател и прецени данните по делото, намира следното:

Частната жалба е подадена от легитимирано лице и доколкото е депозирана в рамките на законоустановения срок и се отнася до подлежащ на обжалване отказ на съдията по вписвания съгласно чл. 577, ал. 1 ГПК, следва да се приеме, че се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество, частната жалба е **ОСНОВАТЕЛНА**.

Съгласно задължителните разяснения, дадени с т. 6 от Тълкувателно решение №7/2012 год. на ВКС по тълк.дело №7/2012 год., ОСГТК, проверката, която съдията по вписванията извършва съгласно чл. 32а, ал. 1 ПВ, относно това дали представеният за вписване акт отговаря на изискванията на закона, се ограничава до това, дали актът подлежи на вписване, съставен ли е съобразно изискванията за форма и има ли предвиденото в ПВ съдържание, в т.ч. спазени ли са изискванията на чл. 6, ал. 3 ПВ, внесена ли е дължимата за вписването държавна такса, представена ли е скица-копие от кадастралната карта, както и представени ли са доказателства за изпълнение на изискванията на чл. 264 ДОПК. Не се проверяват материалноправните предпоставки на акта, освен ако това е изрично предвидено в закона – вписването /като родово понятие, включващо вписване в тесен смисъл, отбелязване и заличаване/ е едностранно охранително производство, в чиито рамки не е допустимо да се разрешават правни спорове.

Според нормата на чл. 569 ГПК нотариални са производствата по реда на които се извършват изброените в нормата действия, между които в т. 5 са посочени вписвания, отбелязвания и тяхното заличаване, в случаите, предвидени в закона. В ПВ, издаден за прилагане на глава XI на ЗС "Вписвания", изрично е въведено правилото, че вписване, отбелязване и заличаване се допуска само в изрично предвидените в него и закона случаи.

Съгласно чл. 100 ЗС, отказът от правото на собственост, респ. ограничено вещно право, върху недвижим имот има действие само ако е извършен в писмена форма с нотариално заверен подпис и ако е вписан в имотния регистър. Нормите на чл. 112, б. „в“ ЗС и чл. 4, б. „в“ ПВ указват, че актът за отказ от право на собственост, респ. ограничено вещно право, подлежи на вписване. Към молбата за вписване на акт, който се отнася до недвижим имот в район с одобрена кадастрална карта, се прилага скица, скица-копие, схема или схема-проект, издадени от Агенцията по геодезия, картография и кадастър, или нотариално удостоверени преписи от такива – чл. чл. 6, ал. 3 ПВ. Вписването се извършва по молба на заинтересованите лица /лицата, които имат правен интерес, т.е. тази, чиято правна сфера ще бъде непосредствено засегната от вписването/ чл. 8, ал. 1 ПВ. Лицата, които имат интерес да искат вписване на нотариално заверена декларация по чл. 100, ал. 1 ЗС за отказ от вещно

право на ползване са както отричащият се от това право, така и собственикът на имота, в чийто патримониум ще рефлектира отказът.

В разглеждания случай няма съмнение, че представената от молителя декларация за отказ от вещно право на ползване /на което е и титуляр – видно от приложения нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот №94, т.І, рег.№1748, дело №87/2022 год. на нотариус Р.Р., с рег.№203 на НК/ е изготвена в предвидената от закона форма /чл. 100, ал. 1 ЗС/ и има съдържанието, установено в чл.6, ал.3 от ПВ – описанието на имота е извършено съобразно данните по чл.60, т. 1 – 7 ЗКИР, като е представена и скица на поземления имот. Спазени са и изискванията на чл. 8, ал. 2 ПВ.

Настоящият съдебен състав приема, че изводът на съдията по вписванията, че не е било представено доказателство за внасянето на следващата се държавна такса, е неправилен, поради следните съображения:

Съгласно чл. 5 от Тарифата за държавните такси, събирани от Агенцията по вписванията, за вписване на отказ от вещни права се събира такса от 15 лв. Нормата на чл. 7а от посочената тарифа изрично предвижда, че когато държавната такса е заплатена по електронен път, в службата по вписвания се представя заверен препис от електронния документ, възпроизведен на хартиен носител като препис, заверен от страната по акта, от нотариус или от банката, получила или извършила плащането /виж и чл. 184, ал. 1 ГПК/.

В частност приложеният към молбата за вписване документ за извършено плащане чрез онлайн банкиране е заверен от страната, поради което и следва да се приеме, че надлежно удостоверява плащането на дължимата държавна такса /заплатената от молителя държавна такса е в по-висок размер от дължимата, като отделно от това следва да се посочи и че съдията по вписванията е констатирал фактическото постъпване на сумата по банковата сметка на Агенцията по вписванията/.

Следователно налице са изискванията на закона, за да бъде извършено поисканото вписване.

Ето защо обжалвания отказ на съдията по вписванията се явява незаконосъобразен и следва да бъде отменен, като се уважи исканото за вписване на декларацията на Адвокатско дружество „В., С. и П.“ за отказ от вещно право на собственост върху недвижимия имот, описан в същата.

По аргумент за противното от чл. 32а, ал. 2 ПВ и предвид т. 6 от Тълкувателно решение № 1 от 17.07.2001 год. на ОСГК на ВКС и приетото в Тълкувателно решение № 5/2015 год. на ВКС по тълк.дело № 5/2015 год., ОСГТК, настоящето определение не може да бъде обжалвано по касационен ред.

Предвид изложените съображения, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение с вх.рег.№1952 от 09.12.2022 год. на съдията по вписванията при СРС, с което е отказано извършването на нотариално действие по реда на чл. 569, т. 5 ГПК – вписване на декларация за отказ от вещно право на ползване върху недвижим имот, по молбата с вх.№93719 от 09.12.2022 год. на Адвокатско дружество „В., С.И П.“.

ДА СЕ ВПИШЕ декларацията на Адвокатско дружество „В., С.И П.“ за отказ от вещно право на ползване върху описания в същата недвижим имот, по молбата с вх.№93719 от 09.12.2022 год.

ВРЪЩА делото на съдията по вписванията при СРС за извършване на поисканото с молбата с вх.№93719 от 09.12.2022 год. вписване.

Определението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____